

[Krag.]

heden i dette, at Ministeren og den højtærede Regering nu endelig skrider til Handling, og jeg maa jo sige, at det gælder naturligvis i denne Sag som i de fleste andre, at bedre er sent end aldrig.

Nu kunde jeg tænke mig, at den højtærede Minister vil sige til mig: Ja, men her er nu i dette Forslag fundet de vises Sten, og det var en helt anden Fremgangsmaade til en Konverterings Gennemførelse, som Venstre vilde have fulgt, en Fremgangsmaade, som Ministeren ikke turde tage Ansvar for at slaa ind paa. Jeg siger: Ja vel, den Konverteringsplan, som vi fra Venstres Side havde tænkt os, da vi gennemførte Konverteringsloven ved Krisefondens Oprettelse, tager Sigte paa en effektiv og paa en hurtigere gennemførlig Fremgangsmaade end den, man her er inde paa, som den ærede socialdemokratiske Ordfører jo rettelig har karakteriseret som et Tilbud, og ikke mere.

Den højtærede Minister erklærer, at Forholdene paa Pengemarkedet efter hans Opfattelse giver Baggrund for en Rentesenkning, og deri har han utvivlsomt Ret. Det har Forholdene paa Pengemarkedet gjort igennem mange Maaneder, uden at det har stimuleret den højtærede Minister til at tage fat. Derfor er det vedvarende vor Opfattelse, at Konverteringen for længst og uden uoverkommelig stor Indsats fra Nationalbankens og Krisefondens Side kunde have været gennemført ad de Linier, som vi den Gang pegede paa. Men jeg vil sige til den højtærede Minister, at vi har aldrig nogen Sinde stillet Krav om, at netop den Vej, som vi pegede paa, skulde følges. Aldrig! Aldrig har vi forlangt dette! Vi har aldrig stillet Krav om, at man skulde bringe den hele højforrentede Obligationsmasse i Pari, før Konverteringen søgtes gennemført; tværtimod, jeg har fra denne Plads sagt, at højst sandsynligt vilde man igennem et Obligationsopkøb inden for de Grænser, som finansielle og økonomiske Hensyn naturligt maatte sætte, ikke kunne bringe den samlede Obligationsmasse op i Paritet, men at man, naar man var naaet dertil for et betydende Tal af Kreditinstitutioner, maatte gribe Sagen an paa anden Vis for at komme igennem den sidste og vanskeligste Del, og dertil har jeg tilbudt vor Medvirken. Men en bestemt Fremgangsmaade har vi selvfølgelig aldrig krævet fulgt, og hvis den højtærede Minister i Sommerens Løb havde givet Anvisning paa en anden Fremgangsmaade, f. Eks. paa den, han nu her vil følge, vilde han selvfølgelig

have mødt en velvillig Overvejelse fra vor Side. Desværre har den højtærede Minister jo gennem disse Maaneder været renonce, rent negativ, indtil han mødte med det famøse almissepregede Forslag, som var knyttet til den uhyrlige Renteskat, som vi behandlede i September Maaned.

Nu har den højtærede Minister under de førte Forhandlinger med Banker og Selskaber faaet den Plan udleveret, som her foreligger — vi ved jo alle sammen, hvorfra den kommer —, og hvis den højtærede Minister havde etableret de Forhandlinger, der har fundet Sted i den seneste Tid, i Maj Maaned eller i Forsommeren, saa kunde vel denne Plan ogsaa paa det Tidspunkt været ført ind under hans Overvejelser og et Forslag som det, vi her har til Behandling, for længst have foreligget. Obligationskurserne stillede jo den Gang saa lidt, som Tilfældet er nu, afgørende Hindringer i Vejen for at komme igennem en Konvertering under nogenlunde gunstige Vilkaar, og paa det Tidspunkt havde den højtærede Minister lige saa vel, som han har det i Dag, et Grundlag for det hele i Loven af 29. April om Foranstaltninger til Lettelse af Konverteringen af Kreditforeningslaan. Den højtærede Minister har, som sagt — det tør jeg nok hævde —, været noget længe om at finde ud af det Vildnis, hvori hele dette Spørgsmaal var blevet indfiltret. Men jeg skal yde ham den Anerkendelse, at gennem det Forslag, der her foreligger, tror jeg, Vejen er banet til at faa Spørgsmaalet løst, og jeg erkender fuldt ud, saaledes som det ogsaa har fundet Udtryk i det ærede Medlem Hr. Fiskers Tale, at nu lader denne Sag sig ikke længere opsætte, nu maa Rentelettelsen bringes til at omfatte Obligationer, dækket ved 1ste Prioritet i faste Ejendomme.

Naar den højtærede Minister siger, at den Plan, her foreligger, er det Minimum, som alle foreliggende Samfundshensyn maa kræve gennemført, saa har den højtærede Minister saa sandelig ikke Uret, den er et Minimum. Men den er rigtignok ogsaa Udtryk, tror jeg, for, hvor langt det i det hele taget er muligt at naa ad denne Vej. Jeg tror, at ad den Vej, her er givet Anvisning paa, kan man ikke naa en Rentesenkelse af mere dybtgaaende Art end foreslaaet. Midlerne dertil vil ganske simpelt ikke kunne tilvejebringes. Men naar nu dette Forslag, hvad jeg i og for sig slet ikke tvivler om, bliver en Skuffelse, en Skuffelse for mange Tusinder ud over vort Land, saa hænger dette sammen med den enorme Overvurdering af Betydningen af